

Богдан Гаврилів

ВОЛОДИМИР ВОЙЦЮК — ПЕДАГОГ І МЕЦЕНАТ

Патріотизм, патріот... Як часто вживаються зараз ці слова. Що ж вони означають? Відкриваємо енциклопедію... Патріотизм (від грецького *patrio* — батьківщина, вітчизна) — любов до вітчизни, свого народу, до кращих національних традицій. Саме ці якості у ще недавні злопам'ятні часи кваліфікувались як націоналізм, і люди, які мали сміливість бути патріотами свого краю, жорстоко переслідувались. Зараз не досить говорити рідною мовою та розпинатися про любов до України. Зараз для неї треба працювати. Зараз кожний, хто вважає себе патріотом, повинен запитати себе: “А що я зробив для свого краю?” Не із службових обов'язків, не для кар'єри, а безкорисливо, з любові до свого

народу, як мати любить свою дитину. Скільки у нас таких патріотів? На жаль, не так багато, як хотілось би.

Саме до них належить пан Володимир Войцюк. Здобувши важкою фізичною працею на чужині невеликі заощадження, такі необхідні в його похилому віці, він не забув про рідний край.

Меценатство простого американського двірника просто вражає: матеріальна допомога у створенні патріотичних кінострічок “Голод-33”, “Нескорений” та “Атентат”, будівництво пам'ятників Т. Шевченку та І. Франку в Єзуполі, спонсорування газифікації селища, видання книги Г. Кушнір “Єзупіль в роки незалежності”, матеріальна допомога сім'ям езупільчан. І це ще не весь перелік вияву доброї волі п. Войцюка. За власні кошти меценат спорудив погруддя українському бджоляреві П. Прокоповичу в обласному центрі Прикарпаття.

Тож хто він такий, цей патріот? Звідки в нього така любов до рідного краю?

Предки пана Володимира походили зі Східної України і були козацького роду. Прадід Марко Войцюк був шанованою в містечку людиною, знався на лікарських травах, володів таїнами народної медицини. Місце в езупільському лісі, де він збирав лікарські трави, досі зберегло назву “Марків щовп”. Батько мецената Семен був активним громадським діячем, членом “Просвіти”, зумів згуртувати молодь у товариство “Січ”, що обрало його кошовим. Дядько Володимира по материній лінії Володимир Магун був членом ОУН, відомим інженером-економістом.

Пам'ятники Т.Г. Шевченку та І.Я. Франку — дар рідному Єзуполю від п. В. Войцюка.

9 червня 1930 року в родині Семена Войцюка, сина Федора і Марії, дочки Микити з дому Магун, народився син, якого назвали Володимиром. Чарівна природа околиць Єзуполя, патріотичні родинні традиції, вроджена працелюбність сформували з дитини справжнього патріота. Закінчивши міську початкову школу, вже під час німецької окупації вступив до Станіславської української гімназії, де вчився відмінно. Та прихід Червоної армії перешкодив подальшому навчанню у Станіславові. Восени 1944 року в Єзуполі відкривається середня школа, і Володимир вступає до восьмого класу. Тут він стає членом підпільної організації юнацтва ОУН, сумлінно виконує всі її доручення. Після закінчення Єзупільської СШ навчається на фізико-математичному факультеті Станіславського учительського інституту. Виїзд з Єзуполя на навчання до Станіслава врятував Володимира: 11 березня 1948 року члени єзупільської підпільної організації ОУН були заарештовані органами НКВС і засуджені на 25 років каторжних робіт кожен.

Закінчивши у 1949 році інститут, п. Войцюк починає свою педагогічну діяльність вчителем фізики і математики у Побережській (Тисменицький р-н) семирічній школі. З 1 квітня по 31 вересня 1950 року — вчитель математики Деліївської семирічної

школи (Галицький р-н). У 1950–1951 роках він уже завуч семирічної школи у с. Ганнусівка Тисменицького району. З 1951 по 1954 рік відбуває строкову службу в Радянській Армії. Після демобілізації працює вчителем математики та астрономії Рошнівської СШ та директором Милуванської семирічної школи того ж району. З жовтня 1959 року п. Войцюк — вчитель математики і креслення Жовтневої (так тоді називався Єзупіль) середньої школи робітничої молоді, а з 1961 року і до закриття школи у 1968 році — її директор. Пізніше, аж до виходу на пенсію, у 1990 році,

викладає математику і креслення в Єзупільській середній школі. Прекрасний знавець свого предмета, він не тільки давав міцні знання учням (його вихованці займали призові місця на районних та обласних олімпіадах з математики), але й був добрим вихователем. Намагався прищепити дітям любов до рідного краю, проводив туристичні походи, за власні

кошти організовував поїздки по визначних місцях України та за її межами.

З 1944 року пан Войцюк захопився пасічництвом. Закінчивши у 1948 році річні курси з бджільництва при Київському В. Войцюк біля пам'ятника на честь столиці ЗУНР в Івано-Франківську, встановленого на його кошти у 2003 р.

Пам'ятник видатному українському вченому і пасічнику П. Прокоповичу — дар місту Івано-Франківську від п. В. Войцюка

сільськогосподарському інституті, він не тільки завів велику пасіку (200 бджолосімей), але й проводив наукові дослідження з розведення карпатських бджолиних маток. Як бджоляр п. Войцюк був відомий не тільки в Україні, але й за її межами. Тож нічого дивного, що третім пам'ятником, встановленим 9 червня 2002 р. в Івано-Франківську коштом Володимира Войцюка, є погруддя українського бджоляра-вченого Петра Прокоповича.

Володимир Федорович активно включився до державотворчого процесу, що почався наприкінці вісімдесятих років минулого століття. Одним із перших вступив до осередку Товариства української мови ім. Т. Шевченка, який у 1989 році було створено в Єзупільській школі, з квітня 1990 р. став членом Української Республіканської партії, організував екскурсію на Козацькі могили в Берестечку, брав активну участь в усіх патріотичних заходах, які проводились у селищі, а також у відкритті першого пам'ятника Степану Бандері в с. Старий Утринів.

Вийшовши на пенсію, Володимир Войцюк виїхав до хворої матері у США та серцем залишився на Прикарпатті. Працюючи двірником у Нью-Йорку, майже всі свої заощадження витрачав на матеріальну допомогу своїм землякам, рідному містечку. У 2001 році сесія Єзупільської селищної ради

вирішила визнати п. Володимира Войцюка почесним жителем Єзуполя.

У 2002 році Войцюку за активну участь у розвитку краєзнавчого руху та збереження історико-культурної спадщини присвоєно звання “Почесний член Спілки краєзнавців Прикарпаття”. В наступні роки зароблені кошти меценат щорічно виділяв відомому режисерові Олесеві Ярчуку на створення українських художньо-документальних фільмів, а також на пам'ятник борцям за волю України на території Моршинського санаторію “Говерла”. У 2003 році п. В.Войцюк повністю профінансував спорудження пам'ятника на честь столиці ЗУНР у Станіславові (1919 р.), який було урочисто відкрито за його участю 1 листопада 2003 року в Івано-Франківську з нагоди 85-річчя Західно-Української народної республіки. У власному двоповерховому будинку з його ініціативи було влаштовано історико-краєзнавчий музей селища Єзуполя, а в дарунок місцевій школі, де здобував освіту, а пізніше пропрацював вчителем 34 роки, він закупив обладнання для учительської та кабінету математики.

Тому не випадково депутати Єзупільської селищної ради Тисмянецького району підтримали ініціативу громадськості щодо встановлення за життя пам'ятника Володимиру Войцюку, який відкрили 1 серпня 2004 року на подвір'ї місцевої школи з нагоди 75-річчя від дня його народження. Подвижницька безкорислива та добродійна діяльність педагога, мецената та патріота В. Войцюка належно оцінена і на державному рівні. На початку 2006 року за значний особистий внесок у культурний розвиток Івано-Франківської області та з нагоди Дня Соборності Указом Президента України члена Спілки краєзнавців Прикарпаття Володимира Войцюка було нагороджено орден “За заслуги” III ступеня.

Володимир Войцюк — Почесний член Спілки краєзнавців Прикарпаття

